

ramach przeniesienia ciężaru dowodu Sąd nie uwzględnił ustanowionego przezeń początkowo kryterium „podważania” mocy dowodowej pieczęci poprzez ustanowiony później i uwzględniony w ramach kwalifikacji prawnej wymóg bezpośredniej „przyczynowości” pomiędzy przeterminowaniem pieczęci a wystąpieniem fałszywej reakcji pozytywnej.

- 3) W trzecim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wypaczył dowody i naruszył w ten sposób reguły logiki i zasadę państwa prawa, a także uchybił ciężącemu nań obowiązкови uzasadnienia. W tym względie wnosząca odwołanie twierdzi w szczególności, że Sąd dokonał oceny wagi środka dowodowego z „protokołu dokumentującego czynność opieczetowania” przyjmując założenie, iż stanowi on *wystarczający dowód na prawidłowość nałożenia pieczęci*, którego to wniosku nie można wyciągnąć na tej podstawie.
- 4) W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca dalej idący brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym naruszenia reguł logiki. Przyjmując za punkt odniesienia inne umieszczone w budynku wnoszącej odwołanie pieczęcie Sąd wyciąga, na podstawie funkcjonowania tych pieczęci, nielogiczny wniosek dotyczący funkcjonowania spornej pieczęci.
- 5) W piątym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego, reguły logiki i zasadę *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd naruszył prawo uznając za pozbawione znaczenie przedstawione przez wnosząca odwołanie wyjaśnienie dotyczące stanu napisu „VOID” na framudze drzwi oraz naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego nie badając tej kwestii.
- 6) Wreszcie, w szóstym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie przez Trybunał prawa ze względu na naruszenie przezeń zasad prawidłowego postępowania dowodowego i zasadę prawną proporcjonalności przy obliczaniu kwoty grzywny. Sąd nie uwzględnił okoliczności łagodzącej polegającej na tym, że to sama Komisja spowodowała w dniu przeszukania niewytłumaczalną później sytuację. Ponadto, w odniesieniu do wagi wpływu wywieranego na dobro chronione, Sąd naruszył prawo nie badając dowodów dotyczących istotnej kwestii otwarcia drzwi, mającej znaczenie dla wagi czynu i kwoty grzywny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-13/09 August Storck KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez August Storck KG

(Sprawa C-96/11 P)

(2011/C 152/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: August Storck KG (przedstawiciele: adwokaci T. Reher, P. Goldenbaum, I. Rohr i T. Melchert)

Druqa strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozoznania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu, na mocy którego oddalona została skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej odrzucenia przedstawionego przez nią zgłoszenia oznaczenia trójwymiarowego przedstawiającego kształt myszy z czekolady.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące trzy zarzuty:

I. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

- 1) Sąd pod wieloma względami nie uwzględnił istoty pojęcia charakteru odróżniającego, w związku z czym błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i niesłusznie odmówił uznania, że zgłoszony znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający.
- 2) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa ocenił zgłoszony znak towarowy w świetle orzecznictwa dotyczącego znaków towarowych tworzonych przez kształty niezawierające elementów graficznych czy słownych, mimo że znak ten posiada element graficzny w postaci żłobień w jego powierzchni. Ów znak winien być oceniany zgodnie z zasadami obowiązującymi dla graficznych znaków towarowych.
- 3) Sąd błędnie ocenił okoliczność, że kształt produktu oprócz funkcji odróżniającej może pełnić również inne funkcje, jak na przykład estetyczną, i w niczym nie pomniejsza to pierwotnego charakteru odróżniającego znaku towarowego tworzonych przez kształt towaru.
- 4) Sąd zinterpretował określenie „zwyczajowo nie” jako „nie przyzwyczajony”, w związku z czym wykluczył możliwość, że konsument jest już przyzwyczajony do stosowania w sektorze słodczy tego rodzaju znaków towarowych tworzonych przez kształt i z tego względu może je postrzegać jako zdolne do odróżniania poszczególnych towarów. Ponadto Sąd nie ujął prawidłowo znaczenia kształtu dla odróżniania towarów na rozpatrywanym rynku słodczy i dlatego zastosował niewłaściwe prawne kryterium w zakresie dowodu na okoliczność charakteru odróżniającego znaków towarowych tworzonych przez kształt w sektorze słodczy w zakresie, w jakim takie znaki towarowe naśladują zwierzęta lub inne istoty tudziej kombinację elementów różnych istot żywych.

- 5) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa dostrzegł przeciwieństwo w „układzie dekoracyjnym” i „analitycznym postrzeganiu”, a przy tym nie uwzględnił, że znaki towarowe należy oceniać zgodnie z wywieranym przez nie całościowym wrażeniem.
- 6) Zbieg tych naruszających prawo elementów doprowadził do tego, że Sąd odmówił uznania charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego, mimo że przy prawidłowym zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należałoby przyznać istnienie tego charakteru.

II. Niezagwarantowanie prawa do bycia wysłuchanym

- 7) Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ w swym orzeczeniu nie ustosunkował się obszernej części jej wywodów.

III. Naruszenie art. 73 zdanie 1 rozporządzenia nr 207/2009

- 8) Sąd oparł swój wyrok na założeniu, że znacząca indywidualność przedmiotu figury, która tworzy rozpatrywany znak, nie została dowiedziona, mimo że zgodnie z zasadą obowiązku badania przez OHIM stanu faktycznego z urzędu to do niego należało dowiedzenie osłabienia indywidualności tej figury poprzez przedstawienie występujących na rynku podobnych figur. Sąd w sposób oczywisty nie chciał ustosunkować się do argumentu wnoszącej odwołanie i w ten sposób naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 9) Sąd nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia swego stanowiska w sposób zrozumiały w zakresie, w jakim chociaż uwzględnił w swym orzeczeniu część wywodów wnoszącej odwołanie, niemniej nie ocenił ich, a w znacznej części nawet ich nie wymienił.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 marca 2011 r. — U. Notermans-Boddenberg przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-114/11)

(2011/C 152/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: U. Notermans-Boddenberg

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle art. 39 WE (obecnie art. 45 TFUE) lub art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) chodzi o sytuację objętą zakresem zastoso-

owania prawa wspólnotowego, gdy państwo członkowskie opodatkowuje osobę zamieszkałą na jego terytorium z tytułu rozpoczęcia przez nią używania należącego do niej pojazdu na drogach publicznych tegoż państwa członkowskiego w przypadku, gdy pojazd ten

— jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim,

— stanowi część mienia osobistego przywiezionego w związku ze zmianą miejsca zamieszkania przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, przy czym osoba ta zachowała swoją dotychczasową przynależność państwową,

— jest przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa używany po przeprowadzce w ten sam sposób co uprzednio, tzn. do celów prywatnych, również na potrzeby przejazdu do miejsca pracy znajdującego się w państwie, w którym uprzednio zamieszkiwała?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Rzeczpospolita Polska) w dniu 2 marca 2011 r. — Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Sprawa C-115/11)

(2011/C 152/23)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy objęcie przez przepis art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽¹⁾ zakresem podmiotowym „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich”, w odniesieniu do której w literze b) tego przepisu doprecyzowano wskazując, że chodzi o osobę inną niż określona w literze a), oznacza — w przypadku pracownika najemnego zatrudnionego na podstawie stosunku pracy przez jednego pracodawcę